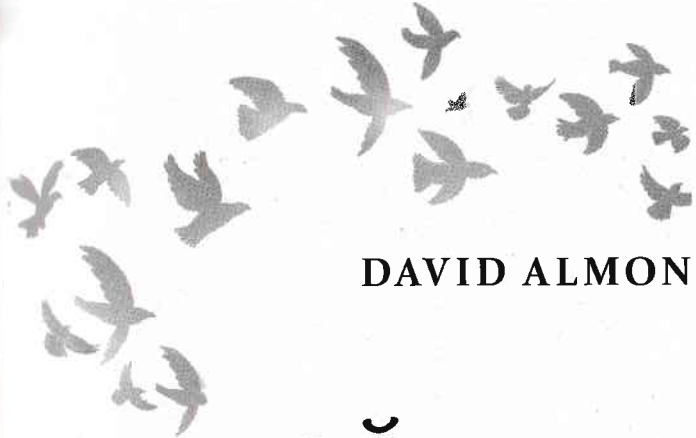

David Almond a scris *Băiatul care a înotat cu piranha*, *Povestea lui Angelino Brown* și multe alte romane, povești, cărți ilustrate și piese de teatru. Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi. Printre cele mai importante premii câștigate de David Almond se numără Medalia Carnegie, Premiul Whitbread (obținut de două ori), Premiul Michael L. Printz, Le Prix Sorcières, Premiul Guardian Children's Fiction și Nonino International Prize. În 2010, primește Premiul Hans Christian Andersen, cea mai apreciată distincție pentru scriitorii de literatură pentru copii. În 2022 i se acordă și Order of the British Empire pentru literatură. Textele lui inovatoare și inventive sunt pe gustul cititorilor de toate vârstele și sunt apreciate de critici. David Almond este profesor de scriere creativă la Bath Spa University și locuiește în Newcastle. Este convins că fiecare poveste – scrisă ori citită, pusă în scenă, cântată sau dansată – e un act de optimism, un gest de rezistență împotriva forțelor distructive.

www.davidalmond.com

David Litchfield a început să deseneze pe când era foarte mic, creând benzi desenate pentru sora și fratele lui. A devenit apoi ilustrator de cărți pentru copii, iar creațiile sale au apărut în numeroase reviste, ziare și cărți, precum și imprimate pe tricouri. Prima lui carte ilustrată, *Ursul și pianul*, a câștigat Premiul Waterstones Children's Book. Locuiește în Bedfordshire, în Marea Britanie.

www.davidlitchfieldillustration.com

DAVID ALMOND

RĂZBOIUL S-A SFÂRȘIT

Ilustrații de David Litchfield

Traducere din engleză de Ioana Tudor

arthur

LBRIS

We know
books

John l-a văzut pentru prima oară pe Jan, băiatul
german, în ziua vizitei la fabrica de armament.

LIBRIS

We know
books

Fabrica se afla chiar lângă râu,

nu departe de casa lui John.

De fapt, era foarte aproape
de școala unde învăța el.

În toți acei ani cât el crescuse mare, fabrica se extinsese din ce în ce mai mult, iar când s-a pornit războiul, s-a făcut și mai mare și a continuat să tot crească. Acum se întindea pe mai bine de un kilometru și jumătate. John abia dacă-și putea aduce aminte cum arăta fabrica înainte, tot așa cum de-abia dacă își amintea cum era *el* înainte, în acei ani îndepărtați dinainte de a începe războiul.

Era cea mai mare fabrică de armament din lume. Acolo se construiau nave de război. Se făceau puști, și bombe, și obuze. În acel loc lucra mama lui John, alături de multe alte mame. Lucrau în ture de douăsprezece ore. Făceau ore suplimentare, munceau dublu. Trudeau fără odihnă, din ce în ce mai mult.

LBDIS

We know

La începutul turei și la sfârșitul turei, străzile șiroiau de femei în uniforme albastre, care-și croiau drum de acasă spre porțile fabricii și din nou înapoi.

Străzile se umpleau

de sunetul pașilor lor,

de sporovăielile lor,

de râsul lor,

de cântecul lor.

Dincolo de sunetele pline de viață ale acestor femei se auzea huruitul constant al mașinărilor și motoarelor care produceau instrumentele de război. Din când în când răsuna bubuitul unei explozii, iar atunci timpul părea că se oprește în loc și toți copiii își țineau răsuflarea, șoptind: „Te rog, Doamne, să nu fie mama mea, nu de data asta.“

Acolo avea să-i ducă pe copii domnul McTavish, directorul școlii, în acea zi – ca să vadă cât de măreață era patria lor, ca să vadă că în curând vor fi victorioși.

— Aici lucrează mamele voastre, le-a spus el. Fac armele care îi vor apăra pe tații voștri.

